

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **KiK textil a Non-Food spol. s r.o.**, se sídlem Praha 9, Českomoravská 930/22, IČ 27875288, zast. JUDr. Petrou Korejzovou, advokátkou se sídlem Praha 10, Korunní 810/104 E, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí ústředního ředitele ze dne 11.10.2012, č.j. 91899/12/0100/Mo, sp.zn. ČOI 15820/12/1000,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce (dále jen žalovaný), kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele inspektorátu ČOI Středočeského a hl. m. Praha (dále též správní orgán I. stupně) ze dne 25.6.2012, č.j. 10/0706/12/34, jímž mu byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč pro naplnění skutkové podstaty § 24 odst. 1 písm. a) a porušení právní povinnosti podle § 4 odst. 3 ve spojení s § 5 odst. 2 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen zákon o ochraně spotřebitele), kterého se měl žalovaný dopustit tím, že porušil zákaz používání nekalých obchodních praktik, jeho jednání tak bylo v rozporu s požadavky odborné péče a bylo způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele, protože nabízel k prodeji a prodal výrobky – 2 druhy obuvi v počtu 12 párů (4 páry obuvi s kožíškem v ceně 179 Kč/pár, 8 párů dětské obuvi s kožíškem v ceně 149,- Kč/pár, z 12 nabízených párů obuvi byl 1 pár prodán), porušující některá práva duševního vlastnictví, přičemž se jednalo o nedovolené napodobeniny ve smyslu § 2 odst. 1 písm. r) části 2. zákona o ochraně spotřebitele (ve znění účinném do 3.7.2012), které jsou rozmnoženinou vyrobenou bez souhlasu majitele práv (společnost CROCS, Inc.) k průmyslovému vzoru č. 000733282-0001 (model „Mammoth“).

Dále mu bylo podle ust. § 7b odst. 5 zák. č. 64/1986 Sb., o české obchodní inspekci (dále jen „zákon o ČOI“) uloženo propadnutí 12 párů výrobků (výše specifikované obuvi), a podle § 79 odst. 5 správního řádu byla uložena povinnost uhradit paušální částku za náklady řízení ve výši 1000 Kč ve stanovené lhůtě a místě plnění.

Žalobce v podané žalobě popsal průběh správního řízení a uvedl, že žalovaný i správní orgán I. stupně vyvodili nesprávné právní závěry na základě nesprávného posouzení věci, jakož i nesprávně vyhodnotili provedené důkazy.

Žalobce zejména namítal, že pokud žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce porušil práva k průmyslovému vzoru Společenství č. 000733282-0001 (dále jen průmyslový vzor), měl rovněž konstatovat, že vzhled dané obuvi spadá do rozsahu tohoto průmyslového vzoru ve smyslu čl. 10 Nařízení Rady (ES) č. 6/2002. Tento článek přitom na porušení práv k průmyslovému vzoru pohlíží optikou tzv. informovaného uživatele, tj. zda vzhled obuvi působí odlišným celkovým dojmem než vzhled obuvi chráněný průmyslovým vzorem nebo nikoli *na informovaného uživatele*. Žalovaný však pro zjištění naplnění skutkové podstaty správního deliktu pracoval pouze s institutem spotřebitelského práva, tj. s institutem průměrného spotřebitele, tj. zda existuje pravděpodobnost asociace mezi zkoumanými výrobky a chráněným průmyslovým vzorem *z pohledu průměrného spotřebitele*, na něhož jsou však kladeny nižší nároky ohledně znalosti předmětného zboží (průmyslového vzoru) než na informovaného uživatele.

Žalobce dále konstatoval, že pouhá možná asociace mezi výrobky není v případě porušení práv k průmyslovému vzoru dostatečným kritériem. Nesouhlasil přitom s tvrzením žalovaného, že by se obuv žalobce od průmyslového vzoru lišila pouze v drobnostech, jež průměrný spotřebitel, který vnímá výrobek jako celek, detailně nezkoumá. Naopak uvedl, že jednotlivé prvky a znaky obuvi žalobce jsou markantně odlišné od průmyslového vzoru, koncovému zákazníkovi jsou tyto rozdíly snadno rozpoznatelné, a nemohlo tedy dojít k porušení práv průmyslového vzoru. Obuv žalobce se od průmyslového vzoru liší počtem a tvarem otvorů na svrchní straně obuvi, 6 vyříznutými otvory na obvodové části špičky, skrze něž je možné vidět vnitřní výstelku obuvi, patentkou bez označení (průmyslový vzor zde obsahuje logo CROCS, Inc.), která přichycuje vnitřní výstelku k obuvi, typem a vzorem podrážky a použitým materiálem (obuv žalobce je vyrobena z měkkého molitanu, průmyslový vzor z plastu). Žalobce zpochybnil i tvrzení žalovaného, že rozdíl v ceně obuvi žalobce (která je téměř sedminásobně nižší, než cena obuvi spadajícího pod průmyslový vzor) není pro průměrného spotřebitele kritériem pro odlišení značkového a neznačkového výrobku, neboť přehled spotřebitele o cenách zboží je rozmělněn outletovými nabídkami a sezónními výprodeji. Outletové obchody jsou jako outletové výslovně označeny, na zboží jsou uvedeny ceny původní i snížené (zpravidla se slevou do 40 % z původní ceny), na zboží, příp. u zboží jsou uváděny rozlišovací znaky jednotlivých značek (loga, visačky, nápisy, stojany). Obuv žalobce žádné takové znaky neobsahovala, a její prodejní cena byla tak nízká, že nemohlo dojít k záměně zboží žalobce se zbožím chráněným průmyslovým vzorem.

Žalobce upozornil na to, že závěr žalovaného, že ze strany žalobce došlo k porušení zákona, je opřen pouze o Odborné vyjádření ze dne 20.3.2012, které však vypracoval zástupce majitele práv k průmyslovému vzoru (a nikoli soudní znalec), jedná se tedy pouze o jeho subjektivní názor. Z toho důvodu neobstojí argumentace žalovaného, kterou odmítl žalobcem provedený podrobný popis rozdílů obou druhů obuvi pouze s tím, že se jedná o ničím nepodložený subjektivní názor žalobce.

Žalobce odkázal na rozhodnutí Celního úřadu Pardubice ze dne 25.6.2012, sp.zn. 118267/2011-066300-021, v němž tento správní orgán shledal markantní rozdíly mezi obuví žalobce a obuví chráněnou průmyslovým vzorem. Za nesprávné považuje tvrzení žalovaného, že rozhodnutí Celního úřadu je nepřezkoumatelné pro absenci přesvědčivého vysvětlení toho, na základě jakých úvah dospěl k závěru, že obuv žalobce neporušuje práva k průmyslovému vzoru a neovlivní spotřebitele natolik, aby nabyl dojmu, že kupuje obuv společnosti CROCS, Inc.

Žalobce konečně namítal jako zcela chybné i závěry žalobce, kterými jako přítěžující okolnosti posoudil skutečnost, že žalobce obuv prodával v kamenném obchodě (a nikoli např. na stánku) a dále to, že se mělo jednat o napodobeniny aktuálně velmi populární obuvi. Žalobce naopak prodej v kamenném obchodě s dohledatelným provozovatelem považuje za záruku prodeje originálního zboží a nikoli zboží porušujícího průmyslová práva (když právě na stáncích bývají nabízeny napodobeniny). Obuv společnosti CROCS, Inc. měla největší oblibu krátce po svém uvedení na český trh (v roce 2006), nyní je to zavedená obuv, co do obliby srovnatelná s dalšími obecně známými značkami.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný zcela odkázal na své závěry uvedené v napadeném rozhodnutí s tím, že delikt ní jednání žalobce bylo nadevší pochybnost prokázáno. Poukázal přitom zejména na to, že činnost žalovaného je zaměřena na ochranu spotřebitelů (jak jsou definováni Směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2005/29/ES, jež byla do právního řádu ČR implementována zákonem č. 36/2008 Sb., který novelizoval zejména o ochraně spotřebitele) a nikoli na ochranu práv duševního vlastnictví určitých subjektů (ve smyslu Nařízení Rady ES č. 6/2002, na něž odkazuje žalobce). Žalovaný dále uvedl, že podkladem pro napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zejména Odborné posouzení zaměstnance žalovaného inspektorky H. H. z 20.3.2012, a nikoli, jak tvrdí žalobce, odborné posouzení vypracované zástupci majitele práv k průmyslovému vzoru. Žalovaný uzavřel, že jeho postup v dané věci nevykazuje procesní vady, učinil potřebná skutková zjištění a právní zhodnocení a své rozhodnutí logicky a přezkoumatelně odůvodnil.

Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud o věci jednal a rozhodoval bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud dle § 75 s.ř.s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se prodávající dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik. Dle odst. 10 písm. d) téhož ustanovení se za správní delikt podle odst. 1 písm. a) uloží pokuta do 5 000 000 Kč.

Podle § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele při určení výměry pokuty se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Podle ust. § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. Podle odst. 3 téhož ustanovení se užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky.

Podle ust. § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele se za klamavou obchodní praktiku považuje také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje a dále neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu v obchodním styku.

Podle ust. § 2 odst. 1 písm. n) bod 2. zákona o ochraně spotřebitele [do 3.7.2012 § 2 odst. 1 písm. r) bod 2.] se pro účely tohoto zákona rozumí výrobkem nebo zbožím porušujícím některá práva duševního vlastnictví nedovolená napodobenina, již je výrobek nebo zboží, které je rozmnoženinou nebo zahrnuje rozmnoženinu vyrobenou bez souhlasu majitele autorských nebo příbuzných práv nebo bez souhlasu majitele práv k průmyslovému vzoru, jestliže pořízení rozmnoženiny porušuje tato práva podle zvláštních právních předpisů.

Podle ust. § 7b zákona o ČOI uloží ředitel inspektorátu rozhodnutím kromě pokuty i propadnutí nebo zabránění výrobků nebo zboží, které neodpovídají zvláštním právním předpisům. Vlastníkem propadnutých nebo zabraných výrobků nebo zboží se stává stát.

Podle ust. § 2 odst. 4 správního řádu dbá správní orgán, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Soud o věci uvážil takto:

Podstatou sporu je posouzení, zda se žalobce dopustil správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele tím, že porušil zákaz používání nekalých obchodních praktik podle § 4 odst. 1, 3 ve spojení s § 5 odst. 2 téhož zákona či nikoli.

K tomu z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že dne 2.2.2012 byla v provozovně žalobce provedena kontrola správním orgánem I. stupně. V rámci kontroly třiceti druhů zboží, při níž byl proveden i kontrolní nákup, bylo zjištěno nabízení a prodej výrobků nebo zboží porušujících některá práva duševního vlastnictví (nedovolená napodobenina – 2 druhy obuvi, 12 kusů, z toho - 4 páry obuvi s kožíškem v ceně 179,- Kč/pár a 8 párů dětské obuvi s kožíškem v ceně 149,- Kč/kus), čímž žalobce porušil zákaz užívání nekalých obchodních praktik.

Správní orgán I. stupně opatřením, které je součástí kontrolního protokolu, uložil zajištění daného zboží dle ust. § 7b odst. 1, odst. 2 zákona o ČOI. Proti opatření podal žalobce námitky spočívající v tom, že daný druh obuvi nabízí velké množství společností, obuv žalobce má jiné signifikantní znaky, než zboží chráněné průmyslovým vzorem, čehož si informovaný uživatel musel být, i s ohledem na velice nízkou cenu obuvi žalobce, vědom.

Správní orgán I. stupně námitkám rozhodnutím z 12.3.2012 č.j. ČOI/27477/12/1000 nevyhověl a následně dne 25.6.2012 vydal rozhodnutí, v němž žalobci uložil pokutu ve výši

50 000 Kč pro porušení § 4 odst. 3 ve spojení s § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a naplnění skutkové podstaty ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele a zároveň uložil dle § 7b odst. 5 zákona o ČOI propadnutí dříve zajištěné obuvi. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí plyne, že správní orgán I. stupně vycházel zejména z odborného posouzení zajištěných výrobků vypracovaného dne 20.3.2012 inspektorkou žalovaného H. H. a na základě správního uvážení dospěl k závěru, že zajištěná obuv žalobce byla, vzhledem ke svému nápadně stejnému vzhledu s průmyslovým vzorem, způsobilá podstatně ovlivnit průměrného spotřebitele v jeho obchodním rozhodnutí si nabízený výrobek zakoupit v domnění, že se jedná o výrobek společnosti CROCS, Inc. V rámci svého odůvodnění správní orgán I. stupně popsal vzhled zajištěné obuvi a provedl její podrobné srovnání s průmyslovým vzorem. Za takto prokázaný správní delikt správní orgán I. stupně žalobci uložil pokutu při spodní hranici zákonného rozpětí, a to při uvážení v rozhodnutí odůvodněného způsobu, následků a okolností, za jakých ke správnímu deliktu došlo.

V odvolání ze dne 12.7.2012 žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění odmítl žalobcovu argumentaci, že při posuzování, zda kontrolovaná obuv spadá do rozsahu průmyslového vzoru, měl vycházet ze znalostí informovaného uživatele, a zdůraznil, že při své činnosti postupuje dle zákona o ochraně spotřebitele a danou problematiku tedy posuzuje z pohledu průměrného spotřebitele. Průměrný spotřebitel, jako osoba potenciálně znevýhodněná nedostatkem informací a odborných dovedností (oproti podnikatelům) zásadně detailně nezkoumá jednotlivé drobné odlišnosti výrobků, ale výrobky naopak vnímá jako celek podle dojmu, jakým na něj působí. V této souvislosti nešlo v daném případě uzavřít, že by průměrný spotřebitel nemohl zaměnit výrobky žalobce s výrobky společnosti CROCS, Inc. Což nemohla ovlivnit ani nižší cena výrobků žalobce, neboť povědomí spotřebitele o cenách jednotlivých výrobků je rozmělněno fungováním tzv. outletových obchodů, výprodejovými akcemi, sezónními slevami a podobně. S rozhodnutím Celního úřadu v Pardubicích sp.zn. 118267/2011-066300-021 ze dne 25.6.2012, na které žalobce odkázal, se žalovaný neztotožnil s tím, že toto rozhodnutí je nepřezkoumatelné co do vysvětlení, důvodnosti, rozumnosti a logické správnosti úvah, na jejichž základě bylo vyhověno procesnímu návrhu účastníka a zastaveno řízení. Dále vzhledem k tomu, že rozhodnutí Celního úřadu v Pardubicích bylo vydáno v rámci autoremedury, nedošlo ani k předložení věci nadřízenému orgánu a tedy nelze hovořit o konstantní rozhodovací praxi celních orgánů v obdobných případech. Žalovaný se ztotožnil i s výší uložené pokuty, když uzavřel, že správní orgán I. stupně své rozhodnutí v tomto rozsahu správně a logicky odůvodnil a pokutu uložil v souladu s ustálenou judikaturou ve výši pouhého 1 % zákonného rozpětí, tj. ve výši přiměřené a odpovídající konkrétním okolnostem případu a spáchanému správnímu deliktu.

Žalobní námitky nejsou důvodné.

Soud k první námitce žalobce, že žalovaný měl vycházet z pohledu informovaného uživatele, uvádí, že žalovaný vykonává svěřené úkoly veřejné správy na základě zákona o ochraně spotřebitelů, do nějž byla promítnuta i Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2005/29/ES, o nekalých obchodních praktikách, k ochraně spotřebitele a nikoli vlastníka průmyslového vzoru. Koncepce nekalých, a v jejich rámci logicky i klamavých obchodních praktik (§ 4 a § 5 zákona o ochraně spotřebitele), je založena na jednání podnikatele vůči spotřebiteli, jehož rozhodování mají ovlivnit. Ve věci řešený správní delikt je tedy rovněž prostředkem určeným výhradně k ochraně spotřebitele před používáním nekalých obchodních praktik a nikoliv prostředkem určeným primárně k ochraně zájmů vlastníků práv z duševního

vlastnictví (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 135/2013-35)). Žalovaný tedy v souladu se zákonem o ochraně spotřebitele správně použil optiku průměrného spotřebitele, Na druhé straně informovaný uživatel (jak s ním operuje žalobce ve smyslu čl. 10 Nařízení Rady ES č. 60/220) je institutem specifikovaným a užívaným v tomto nařízení k ochraně původce (majitele) průmyslového vzoru. Soud tedy tuto námitku žalobce považuje za nedůvodnou.

K druhé námitce žalovaného spočívající v tom, že obuv žalobce vykazuje značné odlišnosti od obuvi chráněné průmyslovým vzorem, se soud zabýval tím, zda se správní orgány náležitě vypořádaly s podobností (shodnými či zaměnitelnými znaky) obuvi žalobce s obuví chráněnou průmyslovým vzorem, když z provedené kontroly a zejména dokumentace k posouzení zboží vypracovaného společností CROCS dne 20.2.2012 plyne, že žalobci nebyla vlastníkem průmyslového vzoru poskytnuta licenční práva ani jiný souhlas k užívání průmyslového vzoru. Právo průmyslového vzoru se vztahuje na estetické výtvořiny individuální povahy, tj. na plošný nebo prostorový vzhled výrobku nebo jeho části, spočívající zejména ve znacích linií, obrysů, barev, tvaru, struktury nebo materiálů výrobků nebo jeho částí. Srovnání vzhledu průmyslového vzoru a obuvi žalobce bylo podrobně provedeno v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to vizuálním porovnáním zajištěné obuvi s fotodokumentací průmyslového vzoru. Správní orgán I. stupně správně vyšel zejména ze zkoumání celkového vizuálního dojmu, kterým zajištěná obuv bude působit na průměrného spotřebitele, tj. spotřebitele, který má dostatek informací, je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 49/2013-44). Soud v daném případě souhlasí se závěry správních orgánů, že celkový dojem ze zajištěné obuvi je ve všech stěžejních bodech stejný, jako z originálních výrobků spadajících pod průmyslový vzor; shoduje se celkový tvar, provedení svrchní části, otvory ve svrchní části, zateplená vložka obepínající okraje, spodní vykrojení podrážky, absentující pohyblivý pásek, lemování pruhem tvořeným drobnými výstupky. K odlišnostem v počtu a tvaru otvorů na vrchní přední části obuvi (zajištěná obuv má 11 otvorů šestiúhelníkového tvaru, průmyslový vzor má 13 otvorů kruhového tvaru) správní orgány správně uzavřely, že v tomto celkovém počtu a relativně malé velikosti daných otvorů se tyto rozdíly zcela stírají a nejsou při pozornosti a schopnosti vnímání průměrného spotřebitele rozeznatelné, stejně jako případné chybějící logo na patentce či jiný druh použité umělé hmoty. Soud vyšel i z toho, že spotřebiteli zpravidla v paměti utkví pouze dominující část výrobku, nikoli jeho jednotlivé detaily (viz obdobně rozsudek Soudního dvora ve věci C-251/95) a nelze po něm ani spravedlivě žádat, aby se přesně orientoval ve všech typech a druzích dané obuvi chráněné průmyslovým vzorem, které se mohou např. v různých kolekcích v jednotlivostech lišit. Na podobnosti obuvi žalobce nic nemění ani její nižší cena. Soud se proto neztotožnil ani s námitkou žalobce, že nízká cena jeho obuvi znemožňuje její zaměnění s několikanásobně dražší obuví chráněnou průmyslovým vzorem. Soud souhlasí s argumentací žalovaného, že povědomí o cenách je ovlivněno řadou slevových, promo akcí, existencí outletových obchodů a nejrůznějších výprodejů, a nelze proto očekávat, že spotřebitel bude konkrétně obeznámen s aktuální cenou každého typu dané obuvi. Nadto se soud v této souvislosti zcela ztotožňuje s ustálenou judikaturou, dle níž naopak „okopírování“ výrobku příslušného renomé a jeho následný prodej za nízkou cenu, je právě znakem plagiátorství, sloužícího ke klamavému ovlivnění zákazníka, a jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 4 As 112/2013-110 „pokud by soud přijal argumentaci, že to, co je levné, nemůže být zaměnitelné s drahým, luxusním zbožím, které je chráněné právy duševního vlastnictví, zcela by popřel smysl ochrany práv duševního vlastnictví“, kromě toho skutečnost, že je v prodeji nabízeno „levné zboží, nemůže ospravedlnit fakt, že také zboží je vzhledově identické s luxusním zbožím, které je chráněno

právy duševního vlastnictví, tudíž tato práva jsou nabídkou takového levného zboží porušena; neboť takové zboží může u koncového zákazníka neoprávněně těžit ze své podobnosti s luxusním zbožím“.

Soud proto jako nedůvodnou shledal i tuto žalobní námitku, když dospěl k závěru, že zajištěná obuv byla způsobilá (s ohledem na svůj nápadně podobný vzhled a tedy možnou asociaci s výrobky chráněnými průmyslovým vzorem) ovlivnit průměrného spotřebitele v jeho rozhodnutí si ji zakoupit v domnění, že se jedná o výrobek společnosti CROCS, Inc.

Neobstojí ani námitka žalobce, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, při svém rozhodování vycházel pouze z vyjádření vypracovaného vlastníkem průmyslového vzoru. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně jednoznačně vyplývá, že stěžejním podkladem rozhodnutí byla vizuální kontrola a posouzení zajištěného zboží, která byla zachycena, včetně fotodokumentace, v Odborném posouzení zajištěných výrobků ze dne 20.3.2012 vypracovaného inspektorkou správního orgánu I. stupně (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 135/2013-35). Je tedy zřejmé, že závěr o tom, že se jedná o nedovolené napodobeniny, učinil správní orgán na základě řádně zjištěného skutkového stavu vyplývajícího z provedené kontroly a podrobného srovnání zajištěné obuvi s daným průmyslovým vzorem. V případě posouzení shodnosti či podobnosti obuvi s průmyslovým vzorem se přitom jedná o otázku právní a nikoli o otázku skutkovou, k jejímuž zodpovězení by bylo možno ustanovit znalce (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu 9 As 49/2013-44).

K námitce, že u dané obuvi bylo již konstatováno, že neporušuje práva k průmyslovému vzoru v rozhodnutí Celního úřadu Pardubice č.j. 118267/2011-066300-021, soud uvádí, že dané rozhodnutí se týkalo jiných kusů obuvi zajištěných ve zcela odlišné provozovně žalobce a za jiných skutkových okolností, přičemž soudu není konkrétní obsah spisového materiálu znám. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že rozhodnutí Celního úřadu Pardubice č.j. 118267/2011-066300-02, vydané v rámci autoremedury, je rozhodnutím prvostupňového správního orgánu (odlišného od žalovaného a správního orgánu I. stupně v této věci), které dále nebylo napadeno opravným prostředkem. V daném případě proto nelze ověřit, zda by takové rozhodnutí bylo potvrzeno příslušným odvolacím správním orgánem, a nelze tedy bez dalšího dovodit, zda je či není v souladu s ustálenou rozhodovací praxí (celních úřadů) v obdobných věcech. Z ustálené judikatury správních soudů dále plyne, že případný nezákonný postup správního orgánu a nezákonné rozhodnutí (zde celního úřadu), ve které takový postup vyústil, nemůže být důvodem pro nezákonné rozhodování v obdobné věci později (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 5 As 9/2011). Nadto soud uvádí, že účelem ust. § 2 odst. 4 správního řádu je zajistit, aby nedocházelo v podobných případech k neodůvodněným rozdílům v aplikaci práva, avšak v zásadě pouze v rámci jednoho a téhož správního orgánu, u něhož je navíc ustálená správní praxe prokázána (srovnej rozsudek nejvyššího správního soudu č.j. 2 Ads 171/2015-61).

Soud proto dospěl k závěru, že žalobce v řízení nedoložil a z řízení ani jinak nevyplývalo, že by se žalovaný svým rozhodnutím odchýlil od své dosavadní ustálené rozhodovací praxe. Rozhodnutí Celního úřadu Pardubice proto nemohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Konečně při uvážení námitky žalobce stran okolností, k nimž žalovaný a správní orgán I. stupně přihlídl při ukládání pokuty, soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je v tomto rozsahu logicky a přiměřeně odůvodněno. Správní orgán I. stupně uložil při zvážení závažnosti správního deliktu pokutu při dolní hranici zákonného rozpětí. Přitom vyšel z posouzení způsobu spáchání protiprávního jednání (tj. že žalobce aktivně konal – zboží

vystavoval a ve volně přístupné nabídce nabízel k prodeji), z následku protiprávního jednání (tj. že v konkrétním případě došlo k ovlivnění průměrného spotřebitele, který byl levnou nabídkou klamavě ovlivněn ke koupi výrobku v domnění, že se jedná o celosvětově známou značku). Jako polehčující okolnost pak správní orgán I. stupně zhodnotil menší množství nabízených napodobenin a skutečnost, že se jednalo o první správní delikt žalobce tohoto druhu. Soud za správné považuje i posouzení velké popularity dané obuvi, jako okolnosti značně přitěžující, když popularita obuvi CROCS je obecně známou skutečností, v zásadě stálou od uvedení této obuvi na český trh, přičemž se jedná o obuv běžně nabízenou velkým počtem prodejců, což nepřímo potvrdil i sám žalobce, když se o obuvi společnosti CROCS, Inc. vyjadřoval jako o „obuvi zavedené“ a „co do oblíbenosti srovnatelné s dalšími obecně známými značkami“. Tvrzení žalobce, mající za cíl umenšit popularitu daného typu obuvi, příp. konstatující stagnaci této popularity, dle soudu zůstala v rovině subjektivních názorů žalobce a nebyla nijak věcně doložena.

Soud pouze přisvědčil žalobci, že ohledně okolnosti prodeje v kamenném obchodě nebylo správním orgánem I. stupně dostatečně přesně vysvětleno, zda a z jakých důvodů je tato okolnost přičítána jako přitěžující. Tato neúplnost však nevedla k překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení co do výše uložené pokuty. Naopak z výše uvedeného jednoznačně plyne, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně dospěli k závěru o výši pokuty po posouzení všech zákonných hledisek ve smyslu ust. § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a své úvahy dostatečně určitým, srozumitelným a přesvědčivým způsobem uvedli ve svých rozhodnutích. Pokuta uložená ve výši 50.000,- Kč, tj. při spodní hranici zákonného rozmezí ve smyslu ust. § 24 odst. 10 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele (do 5 000 000,- Kč), je dostatečně citelná, aby žalobce (ale i další případné subjekty) odradila od páčání těchto správních deliktů, plní tedy, jak je jejím účelem, nejen funkci represivní a výchovnou, ale i preventivní.

Soud konečně zohlednil i to, že majetkové poměry žalobce nejsou bez dalšího kritériem, které by byl správní orgán povinen při stanovení výše pokuty zohlednit, a žalovaný, resp. správní orgán I. stupně nepochybil, když se jimi v dané věci nezabýval. Z řízení přitom nevyplynuly, ani nebyly žalobcem tvrzeny, skutečnosti nasvědčující tomu, že by výše uložené pokuty v daném případě mohla pro žalobce jako podnikatele být nepřiměřená nebo mít dokonce likvidační charakter (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 149/2014). Soud proto uzavřel, že žalovaný i správní orgán I. stupně postupovali při stanovení výše pokuty zcela v souladu s ust. § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, v jejich rozhodnutích nedošlo k porušení principu proporcionality, a tedy ani k překročení mezí správního uvážení. Žalobcovy námitky, týkající se výše uložené pokuty, proto soud shledal nedůvodnými.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Soud proto nedůvodnou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl procesní úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. února 2016

JUDr. Ivanka Havlíková
předsedkyně senátu